

[Henry Christensen.]

stemmelse med udviklingen på arbejdsmarkedet, sådan som det er gået igennem en årrække.

Disse advarende bemærkninger fremsættes vel hverken fra regeringsside — det går jeg i hvert fald ud fra — eller fra oppositionens side, hvad jeg tør indestå for, for at hindre virkelige og mulige forbedringer for borgerne, herunder lønmodtagerne.

Om sin bedømmelse af de samfundsøkonomiske muligheder for at øge ikke pengeindkomsterne, men realindkomsterne udtalte både økonomiministeren og finansministeren sig forleden dag, og selv om der ikke var særlig tvivl om de to ministres bedømmelse, siges det nok også her igen klart i den økonomiske oversigt, hvor det gøres op, at allerede i kraft af de automatiske indkomstreguleringer samt lønstigninger, opnormeringer o. lign. skønnes indkomstniveauet i sommeren 1963 at ligge 7-8 pct. højere end i sommeren 1962. Hertil føjer oversigten så — s. 29 — hvis jeg må have lov at citere:

„Såfremt der ikke bliver tale om yderligere løn- og avancementstigninger ud over de allerede nævnte, og såfremt der ikke sker nogen svækkelse af statsfinanserne, må man regne med, at der vil være en rimelig chance for at bevare den økonomiske stabilitet og sikre en nogenlunde høj beskæftigelse.“

Dette kan vist ikke læses på anden måde, end at forfatteren og formentlig også regeringen mener, at hvis der eksempelvis sker yderligere indkomststigninger, vil den økonomiske stabilitet og den høje beskæftigelse være i fare.

Videre kan det tilføjes, at indkomststigninger under sådanne omstændigheder vil der heller ikke af andre grunde være nogen værdi ved. Det erkendes, at sådanne indkomststigninger vil blive oplugt af højere priser og efter regeringens mening også af højere skatter. Den højtærede socialdemokratiske minister for offentlige arbejder, der tidligere var en ledende fagforeningspolitiker, har nylig vist os, hvordan staten går i spidsen med at forhøje priserne, fordi lønningerne er steget. Trods en meget klækkelig forhøjelse af statsbanetaksterne først på året har vi på folketingets bord liggende regeringens forslag om en yderligere betyde-

lig prisforhøjelse, nemlig på 10 pct. Så galt er det faktisk ikke engang gået med pristigningerne i erhvervslivet.

Hvad finans- og overbudgetteringspolitikken angår, erkendes det, synes jeg igen, åbenhjertigt og redeligt af finansministeren og oversigten, hvad vi i venstre gang på gang har hævdet, sidst det ærede medlem hr. Erik Eriksen under åbningsdebatten for et par måneder siden, at selv om man måske ved højere skatter for en stund kan begrænse nogle af virkningerne af den gennem indtægtsforøgelse skabte vækst i efterspørgselspresset, bliver der tilbage, som finansministeren udtrykte sig, at man ikke ad den vej kan udligne den forringelse af erhvervenes konkurrenceevne, som er den anden side af sådanne indkomstforhøjelser, og som der altså ikke er tilsvarende produktivitetstigning bag ved. Hvad det betyder på et tidspunkt, da vi mere end nogen sinde skal basere vor fremtid på den bedst mulige konkurrenceevne, kræver vist ikke yderligere kommentar.

Jeg finder det korrekt — som også i oversigten hævdede — fremfor et særligt kasseoverskud at vurdere det samlede overskud på drifts- og anlægsbudgettet. Selve kasseoverskuddet i indeværende finansår benyttes ganske enkelt til destruktion, og der er grund til at fremhæve også med henblik på vurdering af det kommende år, at den pengemængde på mellem 400 og 500 mill. kr., som man på denne måde fjerner, jo også er væk, for så vidt angår virkningerne i det kommende finansår. Men bortset fra kasseoverskuddet omfatter også det kommende budgetforslag et betydeligt overskud på drifts- og anlægsbudgettet. Når hele statens mere end 1 milliard kroners investeringer i anlægsvirksomhed er betalt af de løbende driftsindtægter, regner man altså med, at der derudover vil blive et overskud på drifts- og anlægsbudgettet på 600-700 mill. kr.

Jeg synes, det i denne forbindelse kan være interessant at minde om, at under den nylig overståede valgkamp i Sverige fastholdt den svenske socialdemokratiske statsminister energisk, at regeringen så sandelig ikke ville kræve flere penge op, end den gav ud. Den hårde diskussion i Sverige på dette punkt stod om, hvorvidt statens indkomster skulle formindskes så meget, at betydelige dele af anlægsudgif-